

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΗ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2014 - 2015

Το Νόημα της Ιστορίας

Σεμινάριο 13^ο

Πέμπτη 26^η Φεβρουαρίου 2015

[Εβδομο Μανιφέστο επικαιρικό,
Δωρικών Πραγματειών συνέχεια και το Σεμινάριο]

*Η Ευρωπαϊστική Ιδεοληψία
και οι Κυβερνήσεις του Εσωτερικού
Καθεστώτος Καταπίεσης της Ελλάδας*

«Η "Ευρώπη" και η Ευρωζώνη είναι οικοδομημένες πάνω σε Συνθήκες, οι οποίες έχουν κυρωθεί από δημοκρατικά νομιμοποιημένες διακυβερνήσεις και γι' αυτό δεν μπορούν να αλλάζουν μονομερώς. Βεβαίως η «Ευρώπη» είναι μια Ένωση κυρίαρχων Κρατών, έτσι ώστε κάθε μέλος έχει ανά πάσα στιγμή το δικαίωμα να ακυρώνει τις Συνθήκες και επομένως να εγκαταλείπει την Ευρωζώνη ή την Ευρωπαϊκή Ένωση».

Lars Feld, Christoph Schmidt, Isabel Schnabel, Volker Wieland,
Benjamin Weigert (οι 4 από τους 5 του Οικονομικού Συμβουλίου των

«Σοφών» (Wirtschaftsweise) και ο Γενικός Γραμματεύς του)

Frankfurter Allgemeine, Παρασκευή 20 Φεβρουαρίου 2015

[Την ημέρα που κρινόταν τάχα η τύχη της Ευρώπης και κάποιες
αλλαγές σελίδων!]

Με δυο κλασσικές προτάσεις της πραγματικής λογικής διαλύεται όλη η μαύρη μαγεία του οικτρού και αμαρτωλού Ευρωπαϊστικού φαντασιοκοπήματος, όπως καταρρέουν τα Κάστρα και οι Κήποι των Πύργων της Ψευδαίσθησης του Klingsor με τη Γνώση του Parsifal.

Δεν την παθαίνουμε δα με μπιχλιμπίδια και show business tricks!

Ωστε θα έδινε η Κυβέρνηση του Καθεστώτος την υποταγή της την Τρίτη το πρωί και όχι τη Δευτέρα τα μεσάνυχτα! Τι θρίαμβος εθνικής αξιοπρέπειας! Και εν τέλει ουδέ τούτο! Οι καμαριέρες πειθαρχούν.

Οι «διαπραγματεύσεις» για την παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη έγιναν κατά τη διάρκεια της Αποκριάς. Ήσαν ένα καρναβαλικό δρώμενο, Καραγκιόζηδες που κάνουν τον καμπόσωντα- λίδικα και μετά γονατίζουν, πονηροί δούλοι γιατί και από πάνω λένε τη νύχτα μέρα. Και βρίσκουν δικαιολογίες περί λέξεων σαν μωροί γραμματικοί για να μπουρδουκλώσουν τάχατες τον λαό.

Και σε αυτό τα διάφορα κατά διαδοχή ενεργούμενα του Καθεστώτος έχουν σταθερή άποψη: περιφρονούν τον Λαό. Επειδή έχουν την καθεστωτική προπαγάνδα στα χέρια τους νομίζουν ότι μπορούν να τον παραπλανήσουν.

Η τραγωδία της Ελλάδας έχει καταντήσει γελοία φάρσα με τα Καθεστωτικά κυβερνητικά ενεργούμενα όλων των χρωμάτων της συστημικής κουρελούς. Είναι ταπεινωτικό για την τρισυπόστατη Ελλάδα, τον Πολιτισμό, τη Χώρα, τον Λαό. Δεν το αξίζουμε.

Για να γελάσουμε, ακούστε.

Το ανέκδοτο των ημερών είναι η νέα κυβέρνηση του Καθεστώτος να λέει ότι έχει μυαλό και στρατηγική και τακτική και ότι δεν πρέπει να πέφτει κανείς στην παγίδα του αντιπάλου αλλά να κάνει ελιγμούς!

Δεν ξέρει ο Λέγων τα λόγια της παραπλάνησης αυτά την ιστορία του Επιμενίδου; Είπε ο Επιμενίδης: πάντες οι Κρήτες ψεύτες. Και ο Επιμενίδης είναι Κρητικός.

Γιατί λοιπόν να μην εφαρμόσουμε την παραπάνω δήλωση και στην ίδια; Γιατί να μην την θεωρήσουμε για τακτικό ελιγμό προς εμάς;

Μερικά πράγματα είναι όντως αδιαίρετα. Η δικαιοσύνη είναι ένα από αυτά. Και η αξιοπιστία σίγουρα! Όχι βέβαια η Ευρώπη!

Δεν ξέρουν οι Καθεστωτικές Κυβερνήσεις την πρακτική σημασία της αξιοπιστίας. Νομίζουν ότι είναι γραφική ηθικότητα. Μόνο έτσι μπορούν να εξηγηθούν οι φαιδρές σπασμωδικές κινήσεις του Υπουργού Οικονομικών του Καθεστώτος.

Αλοίμονό τους θα μάθουν και αυτοί ότι στρατηγική τακτικισμού είναι η χειρότερη, και οδηγεί πάντα σε καταστροφή.

Αυτή την φορά να στρέψουμε την καταστροφή πάνω τους. Να μη σηκώσουμε εμείς το μάθημα που παίρνουν οι Κυβερνήσεις του Καθεστώτος.

Και τώρα από την άλλη μεριά, για να μη κάνουν τους πονηρούς με τις εξυπνάδες τους.

Φυσικά και έχει στρατηγική η Κυβέρνηση, τη στρατηγική του Καθεστώτος της Ολιγαρχίας. Το Καθεστώς της Ανικανότητας έχει έναν και μόνο στόχο: να διατηρείται στην εξουσία μέσα στην αναξιοτήτά του καταπιέζοντας τον Λαό. Το Καθεστώς της Αδυναμίας έχει μια και μόνο στρατηγική: να βρίσκει στον διεθνή περίγυρο αυτούς που κατεβαίνουν την κλίμακα ισχύος και να κολλάει μαζί τους για να συντηρηθούν όλοι μαζί οι χαμένοι της ιστορίας. Το Καθεστώς της Απάτης έχει μια και μόνη τακτική: την απόλυτη αναξιοπιστία του, δεδομένη έτσι κι αλλιώς αλλά και καλλιεργούμενη, άλλα να λέει, άλλα να εννοεί και άλλα να κάνει.

Αυτό είναι όλο. Τα λοιπά διανθίσματα είναι Till Eulenspiegels Lustige Taten. Και αυτό το ξέρει ο πάσα εις πλέον εντός και εκτός χώρας. Και το αντιμετωπίζουν δεόντως. Οι μεν εν Περιοπή και Δυνάμει απλά το αγνοούν κάνοντας τη δουλειά τους χωρίς τη χώρα. Οι θεσμοί το ανέχονται ως rain in the ass. Οι Αδύνατοι και Κατιόντες το βλέπουν ως εργαλείο εκμετάλλευσης για τους δικούς τους σκοπούς. Εμείς δε ο περιούσιος Λαός ως απεχθές βάρος που περιφρονούμε.

Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος θέλει ο Λαός να στηρίξει πάλι μια από τα ίδια. Επειδή είναι «αριστερή» να περάσει καλύτερα τη στήριξη του εσωτερικού Καθεστώτος της στενής ολιγαρχίας. Και έδωσε διαπιστευτήρια ευθύς εξ αρχής. Μα τόσο βιαστικά!

Πρώτον, κατάφερε να είναι πιο Ευρωπαϊστική και από την προηγούμενη.

Δεύτερον, διακήρυξε από Κύπρου το λάθος στρατηγικό δόγμα που μας κάνει όργανα στην γεωπολιτική μας περιφέρεια της Ευρωπαϊστής «Ευρώπης».

Και τρίτον, έδωσε διαβεβαιώσεις στην ολιγαρχία, με πολλούς τρόπους.

Η πλήρης αλλοτρίωση ως πολιτική της Κυβέρνησης του Καθεστώτος.

Αναμενόμενο.

Και ως τακτική η πλήρης αυτοαπαξίωσή της. Η πλήρης ανευθυνότητα: λέει και ξελέει συστηματικά τα ίδια και τα αντίθετα. Είναι αυτή η τακτική της σουπιάς που την βαφτίζουν τώρα θεωρία παιγνίων!

Και αποτέλεσμα: ο έσχατος εξευτελισμός. Βάλαν τον Καραγκιόζη να επατεί τη δουλειά του. Δεν τον εξαναγκάζουν εις

υποταγή. Ο ίδιος την ζητιανεύει. Και γράφει ο ίδιος στο Συμφωνητικό της Δουλείας τους όρους που θέλουν και του τους υπαγορεύουν.

Τέτοια ταπείνωση η χώρα είχε να ζήσει από τους καιρούς της ενδομική υποστολής της σημαίας στο Σύνταγμα μπροστά στους πρέσβεις των Προστατών.

Αλλά η ταπείνωση ανήκει ολόκληρη στο Καθεστώς της Ολιγαρχίας και τα πολιτικά ανδρείκελά του. Η Ελλάδα μένει καθαρή, γιατί δεν τους αναγνωρίζει σαν δικούς της. Καλά τους κάνουν. Όσο πιο πολύ εξευτελίζουν το Καθεστώς της Ελλάδας και τις Κυβερνήσεις του τόσο βοηθάνε τη χώρα και τον Λαό της Ελλάδας. Δεν αναγνωρίζουμε το Καθεστώς ούτε τις Κυβερνήσεις του ως δικές μας.

Δεν μας ταιριάζει η πολιτική της Προστασίας και της Επαιτείας.

Στην βαθύτερη ουσία του το θέμα είναι εκτυφλωτικά απλό: το Καθεστώς και οι Κυβερνήσεις του ζητάει προστάτες έξω από τους οποίους να ζητιανεύει, και μέσα δημιουργεί πελατειακές σχέσεις επιδιώκοντας να μας κάνει επαίτες του.

Και τώρα από τα γελοία θέματα που μας ταλαιπωρούν στα σοβαρά που μας διαφωτίζουν, μεταξύ μας.

Στην Ευρώπη ευρίσκεται στα τελευταία στάδια εξελίξεων μια τριγωνική αντιπαράθεση με προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα.

Από τη μια μεριά είναι (α) μια κλίκα γραφειοκρατών στις Βρυξέλλες, (β) ορισμένες τράπεζες που έχουν μεγάλη έκθεση σε λάθος τοποθετήσεις κεφαλαίων, κερδίζουν δε από φούσκες κάθε είδους (όπως «δημιουργικά συμβουλευοντας» την καθεστωτική κυβέρνηση ενός αποτυχημένου κράτους!) και (γ) μια μεγάλη Χώρα, την Γαλλία, που χάνει συνεχώς στους συσχετισμούς ισχύος και μέσα στην Ε.Ε.

Από την άλλη είναι (α) η Γερμανία, (β) οι χώρες που μπορούν και θέλουν να συνεργαστούν ουσιαστικά με αυτήν, καθώς και (γ) χώρες που δεν θέλουν να μείνουν χωρίς τη σύνδεση με την αδιαμφισβήτητη ηγεμονική δύναμη στο Ευρωπαϊκό Ηπειρωτικό Σύστημα.

Και τρίτον, η Αγγλία και οι χώρες που πιστεύουν ότι μπορούν να πατάνε στα πόδια τους και να αντιμετωπίζουν τις προκλήσεις του Παγκόσμιου ανταγωνισμού κρατώντας την εθνική ανεξαρτησία τους.

Δεν θα αναλύσω σήμερα την Τρίτη διάσταση του Ευρωπαϊκού προβλήματος. Μένω στον πόλεμο μεταξύ των δύο πρώτων.

Αυτή η πάλη έχει κριθεί. Με μια φράση, Ηνωμένη Ευρώπη θα πει Γερμανική Ευρώπη. Από την αρχή της ιστορικής Ευρώπης με τον Καρλομάγνο και το Αυτοκρατορικό Μοντέλο, μετά στη βίαιη προσπάθεια ενοποίησης και ανανέωσης από το 1870 μέχρι το 1945 περί το Εθνικό Κράτος, και τελικά μεταπολεμικά με την Οικονομική και Σοφή Ισχύ.

Να δούμε λίγο κοντύτερα την ασχήμια της άλλης πλευράς. Η Γραφειοκρατία της Ε.Ε. έχει διογκωθεί από τα χρόνια της Ιδεολογικής Ευφορίας (1960-1990) και από βρυκόλακες εκείνης της αλήστου μνήμης εποχής. Η Βρυξελλική γραφειοκρατία έχει πάθει την αρτηριοσκλήρωση της Σοβιετικής γραφειοκρατίας, και θα πάει από τον ίδιο θάνατο: οι Λαοί της Ευρώπης θα την διαλύσουν. Η σχέση της προς την αφέλεια του Στρασβούργου είναι πανομοιότυπη προς τη σχέση της Σοβιετικής προς τα Σοβιέτ. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θα ήθελε να είναι το Πολιτμπυρό της φαντασιακής Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης.

Με φουνταμενταλιστικό φανατισμό από τις Βρυξέλλες εκπορεύονται άναρθρες κραυγές χωρίς νόημα. Το «Ευρώ είναι Ιδέα» (Πλατωνική!), «πάντα πάμε μπροστά, ποτέ πίσω» (αυτό μοιάζει σαν συνταγή εκτροχιασμού!), «όποιος μπαίνει δεν βγαίνει» (φυλακή είναι). Στο crescendo αυτό Ευρωπαϊκής τρομοκρατίας της

τεχνητότητας διαπιστώνουμε πασίδηλα την έσχατη παρακμή της Ευρώπης, που έχει αρχίσει από το τέλος του 17ου αιώνα και μάταια η Γερμανία προσπάθησε ιστορικά να αναστρέψει με ρομαντικό ηρωισμό.

[Να μείνω λίγο σε αυτό, μας βγάζει από την αμεσότητα του χρόνου, αλλά και γι' αυτό ανερχόμαστε οι κλασικοί στην αιωνιότητα, για να βλέπουμε καλύτερα τις ανάγκες των συγκυριών του γίνεσθαι.

Στην παρακμή κάθε πολιτισμού εμφανίζονται υπερτονισμένα τα αρνητικά της δυναμικής του. Έτσι στο Γερμανικό βίωμα της αυτοδημιουργίας βάσεως πάνω στην οποία να σταθεί το Υποκείμενο απέναντι στο Είναι, η Ευρωπαϊκή παρακμή επιδεικνύει την παρανοϊκή εφαρμογή της αρχής της τεχνητότητας απέναντι στον φυσικό «Κόσμο». Και ένα δεύτερο χαρακτηριστικό πολιτισμικής παρακμής είναι η κυριαρχία της Τεχνικής που υπηρετεί την Ιδέα στη θέση του Πνεύματος το οποίο απορρέει από το συστατικό Βίωμα του συγκεκριμένου πολιτισμού και συγκροτεί Ιδέα και Τεχνική, Σκοπό και Μέσο.

Το Μέσο υποκαθιστά τον Σκοπό κατά την φρικτή παρακμή της Ευρώπης. Η Τεχνική χωρίς Πνεύμα σημαίνει την ενδογενή Ευρωπαϊκή τεχνητότητα στο τετράγωνο. Εξηγείται έτσι το φαινόμενο της «πολιτιστικής μόδας» στο όνομα της πρωτοτυπίας, μια πυρετική αλλαγή ύφους που χαρακτηρίζει τις Γαλλοκεντρικές ειδικότερα εξελίξεις στις Τέχνες και τη Σκέψη από τον 19^ο αιώνα και μετά.

Αντίθετα όμως η Γερμανική ανάταξη από το δεύτερο μισό του 18ου αιώνα και η μετεωρική ανύψωση του Γερμανικού Πνεύματος στο εξής σηματοδοτήθηκε από μια διπλή επιστροφή αφενός στη βιωματική ταυτότητα του Λαού και αφετέρου στην Κλασική αρχαιότητα. Το πώς

παντρεύτηκαν αυτά τα δυο αποτελεί το κύριο ενδιαφέρον στην ιστορία της Ευρώπης από τότε – αυτό και όχι τα πολιτιστικά καμώματα της «αρχέγονης έδρας της Θρασείας Μόδας» (Παρίσι).

Γι' αυτό κατ' ουσία μπορούμε, η αυθεντική Ελλάδα, να συνεννοηθούμε με τη Γερμανία, εξ αντιθέτου αλλά να συνεννοηθούμε. Με τη Γαλλία πολύ, πολύ δύσκολα: στον Γερμανικό κλασικισμό δεν υπήρξε, όπως στον Γαλλικό κλασικισμό, η μάχη μεταξύ των «Αρχαίων» και των «Νεωτερικών». Φαντάσου να μπορεί να θεωρήσει κάποιος τον *Corneille*, τον *Racine* και τον *Molière* καλύτερους από τους *Αισχύλο*, *Σοφοκλή*, *Ευριπίδη* και *Αριστοφάνη*.]

Αλλά από την άλλη μεριά, απέναντι στις θρησκευτικές ιδεοληψίες της πολιτικής αυθαιρεσίας («Η Ευρώπη είναι αδιαίρετη», «η διαδικασία ολοκλήρωσης είναι μη αναστρέψιμη»), υπάρχει ο νηφάλιος σοφός Γερμανικός λόγος. Στις 20 Φεβρουαρίου οι 4 από τους 5 «Σοφούς» (*Wirtschaftsweise*) που αποτελούν τη βασική συμβουλευτική οικονομική ομάδα για τη Γερμανική Κυβέρνηση, μαζί με τον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου, έγραψαν ένα εμπειριστατωμένο άρθρο για την Ελλάδα, από το οποίο προέρχεται η υπεύθυνη διευκρίνιση που έχω βάλει επικεφαλής αυτού του κειμένου.

Αυτό είναι. Η Ε.Ε. και η Ευρωζώνη είναι συμφωνίες μεταξύ κυρίαρχων και ανεξάρτητων χωρών, από τις οποίες μπορεί να βγει η κάθε μια σε οποιαδήποτε στιγμή.

Η πραγματικότητα έχει αδήριτη λογική. Η Ευρωζώνη θα μεταλλαχθεί σε μια βέλτιστη νομισματική περιοχή (*optimum currency area*) σύμφωνα με τους νόμους της οικονομίας, για να μπορέσει να

ανταγωνισθεί στο παγκόσμιο ελεύθερο σύστημα. Η δε Ε.Ε. θα μετεξελιχθεί σε μια περιφέρεια χαλαρής κοινής αγοράς με κάποιους θεσμούς κοινής συζήτησης.

Γένοιτο!

Το μόνο πραγματικό πρόβλημα είναι αν είναι συμβατά σε ευσταθή ισορροπία τα μοντέλα της Γερμανίας και της Αγγλίας, ή αν μάλλον πραγματιστικότερη τελικά είναι η διαίρεση της Ευρώπης σε δύο κύριους σχηματισμούς, μιας νομισματικής ένωσης, με ότι αυτό δημοσιονομικά συνεπάγεται, υπό την Γερμανία και μιας ζώνης ελευθέρου εμπορίου με την Αγγλία. Η διαίρεση αυτή αντιστοιχεί και στην αρχική γεωγραφία των συνασπισμών στα μεταπολεμικά χρόνια.

Πάντως ουδείς λόγος για οράματα και πράσινα, μπλέ και κόκκινα άλογα.

Βαίνουμε τώρα πάλι ακροβατώντας πέριξ του βορβόρου του Ελληνικού Κατεστημένου.

Το Καθεστώς κάνει τώρα με τη Γερμανία ό,τι έκανε το 1954 με τις ΗΠΑ.

Η Αμερική ανέπτυξε στενή σχέση προς το Καθεστώς κατά τον Εμφύλιο και σχημάτισε επακριβή εικόνα: μια ανίκανη ολιγαρχία, μια βαθιά διεφθαρμένη και αναποτελεσματική Δημόσια Διοίκηση και ένα πολιτικό προσωπικό με πελατειακή βάση και χωρίς εθνική στρατηγική. Ένα αποτυχημένο Κράτος βορά και όργανο στη στενή οικονομική ολιγαρχία.

Αυτό το Καθεστώς το 1953 οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να εξακολουθούν να το χρηματοδοτούν. Το Καθεστώς στράφηκε τότε στην «Ευρώπη», όπου καθοριστικό λόγο έπαιζε ή μάλλον ήθελε να παίζει η Γαλλία του De Gaul, κατέστρεψε τις μοναδικές γεωπολιτικές προοπτικές της Τριπλής Συμμαχίας (Ελλάδα, Τουρκία, Γιουγκοσλαβία), αρνήθηκε το Στρατηγικό Δόγμα της Βαλκανικής Συνεργασίας (το Βαλκανικό Σύμφωνο του Μεσοπολέμου, από τον Βενιζέλο όσο και τον Μεταξά) και προκάλούσε συνεχώς προστριβές στον συντονισμό με την Αμερικανική στρατηγική, με βλάβη των Εθνικών Συμφερόντων. Το Κυπριακό είναι το φανερότερο θύμα αυτού του άφρονος Καθεστωτικού Δόγματος.

Και τώρα, επειδή δεν χρηματοδοτούν το Καθεστώς, ο Πίθηκος τα βάζει με τη Γερμανία. Και φευ πάει στην πανίσχυρη (!) Γαλλία. Όπως ο Καραμανλής το 1974 απέναντι στις ΗΠΑ. Και έσπασε τα μούτρα της Χώρας – τα δικά τους είναι ξεδιάντροπα. Τους βλέπετε πώς βγαίνουν από διεθνείς συναντήσεις με εταίρους; Και δεν τους πειράζει. Φαντάσου να είχαν να κάνουν με εχθρούς!

Αυτό είναι η ουσία. Το Καθεστώς βλάπτει την Ελλάδα για να μείνει στην εξουσία. Ένας μικρός εσμός ανίκανων ολιγαρχών που χωρίς τα ανδρείκελα της πολιτικής εξουσίας (και των ψευτοδιανοούμενων elites και τον Βορειοκορρεατικό μηχανισμό της προπαγάνδας, και τους προσκυνημένους στις ηγεσίες της Εκκλησίας και της Δικαιοσύνης) δεν μπορούν ούτε να σταθούν όρθιοι, όχι να περπατήσουν.

Αυτά είναι για γέλια, αν δεν υποφέραμε από αυτά στον χρόνο.

Να πάμε λοιπόν πάλι στα σοβαρά θέματα, στο φως της αλήθειας από το σπήλαιο της απάτης του Καθεστώτος.

Το χρήμα δεν είναι ανεξάρτητη μεταβλητή αλλά εξαρτάται και αντικατοπτρίζει τα χαρακτηριστικά, την ποιότητα και την ένταση της

πραγματικής οικονομίας. Η βέλτιστη ποσότητα του χρήματος εξαρτάται από την πραγματική οικονομία με μια έλλογη διευθέτηση της κλασσικής ποσοτικής εξίσωσης του χρήματος. Το φυσικό επιτόκιο επίσης προσδιορίζεται από τις δομές της πραγματικής οικονομίας: τείνει στο όριο, σε μια ελεύθερη οικονομία, προς την απόδοση του επενδεδυμένου κεφαλαίου. Οι δυο αυτοί όροι εξασφαλίζουν αυτόματη σταθερότητα τιμών και γενικευμένη ισορροπία, δηλαδή ισότητα ευκαιριών για τον ανταγωνισμό που εξασφαλίζει ορθολογική κατανομή ικανοτήτων, ρόλων και πόρων.

Αυτά ως προς την εσωτερική αξία του χρήματος. Στο εξωτερικό, οι εισαγωγικές και εξαγωγικές ροές αγαθών, προϊόντων, υπηρεσιών, κεφαλαίων ρυθμίζονται επίσης αυτόματα σε ένα σύστημα φυσικής ισορροπίας με ελεύθερα διακυμαινόμενες νομισματικές ισορροπίες.

Είναι ηλίου φαεινότερο, θεωρητικά, και η ιστορική εμπειρία δια μέσου των αιώνων το αποδεικνύει, ότι νόμισμα και εθνική κυριαρχία πάνε μαζί και για τους παραπάνω απαράβατους οικονομικούς νόμους και για τη δυνατότητα ελαστικής διευθέτησης επί συγκεκριμένων συγκυριακών περιστάσεων.

Η είσοδος της Ελλάδας στην Ευρωζώνη ήταν ένα τερατώδες λάθος. Ο σκοπός δεν είχε να κάνει με την ευημερία του Λαού, αλλά να μας δέσουν στο Στρατηγικό Δόγμα του Καθεστώτος. Μαθαίνουμε τώρα από τον Giscard d'Estaing ότι ο ίδιος και η Γερμανία ήταν αντίθετοι προς την παράλογη ένταξη. Αλλά η Γαλλία επέμενε. Είναι γνωστό γιατί. Η Γαλλία ήθελε το Ευρώ ως μηχανισμό συγκράτησης της ηγεμονικής ανόδου της Γερμανίας, άνοδο την οποία προέβλεπε ακάθεκτο μετά την ενοποίηση της Γερμανίας. Ήθελε λοιπόν να βάλει μέσα ασθενείς οικονομίες για να εκμεταλλεύεται τις αντίστοιχες χώρες εις εξισορρόπηση της Γερμανικής υπεροχής. Ο σιδηρούς Νόμος των Ομάδων λέει ότι η τελική απόδοση μιας ομάδας εξαρτάται από τη λειτουργικότητα

του χειρότερου μέλους της. Ήθελε λοιπόν να βάλει βαρίδια στη διαφαινόμενη επικράτηση της Γερμανικής ισχύος.

Και φυσικά πέτυχε το ακριβώς αντίθετο, το οποίο η οικονομική λογική μαθηματικά προέβλεπε ενάντια στην πολιτική αυθαιρεσία και τεχνητότητα. Ενισχύθηκε η Γερμανία πολλαπλασιαστικά. Τέτοια η βλακεία των πολιτικών elites σε παρακμιακές χώρες. Η Γαλλία πέφτει στην κλίμακα ισχύος από το 1815. 200 χρόνια μετά είναι κάτι λίγο αν δεν προσκολληθεί στη Γερμανία. Αλλά τους όρους της προσκόλλησης τους βάζει πάντα ο Δυνατότερος «Εταίρος».

Η νέα κυβέρνηση εδώ των ανδρείκελων του Καθεστώτος έκανε το ολέθριο για τη χώρα λάθος να γίνει όργανο της πρώτης ομάδας που ανέφερα, δηλαδή (α) μιας αρτηριοσκληρωτικής γραφειοκρατίας που αγωνίζεται για την ύπαρξή της και όπως όλα τα άχρηστα βαρίδια λέει παχιά λόγια για Ιδέες, (β) μιας χώρας κατερχόμενης την κλίμακα της ιστορίας, και (γ) χρηματοπιστωτικών κύκλων που ζουν και κερδίζουν παρασιτικά από τη δημιουργία περισσότερου και περισσότερου χρηματικού κεφαλαίου, περισσότερου και περισσότερου χρέους, με υποθήκες επί υποθηκών και βδελυρή υπερμόχλευση.

Η τερατώδης ανισορροπία μεταξύ χρηματοπιστωτικού τομέα και πραγματικής οικονομίας θα συνεχίζεται όσο οι υποτιθέμενες ανεξάρτητες Κεντρικές Τράπεζες θα παράγουν περίσσιο χρήμα κατ' εντολή των προϊσταμένων τους πολιτικών ηγεσιών που θέλουν να δείχνουν πως επηρεάζουν καίρια τα πράγματα, ενώ στην πραγματικότητα μόνον οριακά και συνήθως, μετά τη διόρθωση του Μεγάλου Πολέμου, μόνον αρνητικά το κάνουν. Αυτή η κατάσταση αναγκαία θα προκαλεί κυλιόμενες φούσκες και κρίσεις. Πληθωρισμοί δεν συχνάζουν πια γιατί το περίσσιο, δηλαδή άχρηστο, χρήμα δεν ανεβάζει τις τιμές αγαθών και υπηρεσιών, αλλά πάει σε «ανώτερα»

χρηματοπιστωτικά προϊόντα που έχουν το σχήμα αντίστροφης πυραμίδας, φουσκώνοντας φούσκες υπεραξιών.

Κόλπα επί της πραγματικότητας. Η οποία επιβάλλεται, όταν η λογική της παραβιάζεται στην ιστορία, είτε με πολέμους είτε με οικονομικές καταρρεύσεις είτε με παρατεταμένες υφέσεις. Και επειδή μεγάλος πόλεμος δεν είναι νοητός όσο διαρκεί το Μονοπολικό Οικουμενικό Γεωστρατηγικό Σύστημα, το μέλλον επιφυλάσσει κυλιόμενες καταρρεύσεις και μακροχρόνιες περιφερειακές ή και παγκόσμιες υφέσεις.

Αυτά είναι τα σοβαρά θέματα του Παγκόσμιου και Ευρωπαϊκού πεδίου. Και πως θα καταμεριστούν οι ζημιές από τις επερχόμενες διορθώσεις του φυσικού συστήματος.

Τώρα για τη χώρα αυτή, τα πράγματα είναι απλά. Υπάρχει ένα Καθεστώς του οποίου τα συμφέροντα είναι αντιθετικά προς τα πολιτισμικά, γεωπολιτικά και εσωδομικά ζωτικά συμφέροντα της Χώρας. Το Καθεστώς της φεουδαρχικής στενής ολιγαρχίας έχει το συστημικό πολιτικό προσωπικό σαν ανδρείκελα στη δούλεψή του. Γι' αυτό οι ίδιες καταστροφικές στρατηγικές χρωματίζονται μπλε, πράσινες ή κόκκινες κατά περίπτωση.

Κάτι πρακτικό.

Η Ελλάδα εντός του 2015 πρέπει κατά τις συμφωνίες να καταβάλει σε διάφορες μορφές, αποπληρωμών χρεών προς τους πιστωτές της 30 δισεκατομμύρια Ευρώ. (Wall Street Journal). Δεν έχει πού να τα βρει. Γι' αυτό χρειάζεται η Κυβέρνηση Νέο Μνημόνιο III.

Η Ελλάδα πρέπει άμεσα να κάνει τομή ασυνέχειας στο Κράτος.

1/ Να βγει από το Ευρώ σε φιλική συνεννόηση με τη Γερμανία. (Γι' αυτό τον λόγο η Κυβέρνηση προκάλεσε φραστικά τη Γερμανία, για να δυσκολέψει τη φυσική βέλτιστη λύση).

2/ Να μετατρέψει όλα τα χρέη στο νέο νόμισμα και εν συνεχεία να το υποτιμήσει 75%.

3/ Να διαγράψει κατά 75% το δημόσιο χρέος και να συνεννοηθεί για το υπόλοιπο.

4/ Να προβεί σε γενναία εσωτερική Σολωνική Σεισάχθεια, για να ξαναρχίσει να παίζεται το παιχνίδι όχι μόνο με νέους αλλά και ίσους όρους ικανότητας.

5/ Να γκρεμίσει τη στενή ολιγαρχία για να απελευθερωθεί η Ελλάδα και ο Λαός από την εσωτερική κατοχή του Καθεστώτος. Αυτό θα συνεπάγεται επίσης το να ξανααποκτηθεί γρήγορα η αξιοπιστία της χώρας σε χώρες, κυβερνήσεις και επενδυτές. Προσοχή, η ολιγαρχία είναι το πρόβλημα, όχι οι «πλούσιοι». Χρειαζόμαστε ανθρώπους που παράγουν πλούτο. Είναι και αυτό βασικά μια ικανότητα.

6/ Να επαναδογματίσει τη Στρατηγική της Συνεργασίας στο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο, ένα νέο Βαλκανικό Σύμφωνο, με ταυτόχρονο οξύ συντονισμό προς το παγκόσμιο σύστημα και το κέντρο του, τις ΗΠΑ, και με στενές σχέσεις με Γερμανία και ορθολογικές σχέσεις προς Ρωσία.

7/ Να προκηρύξει Συντακτική Εθνοσυνέλευση για τη δόμηση του Κράτους όπως το θέλει και το χρειάζεται ο Έλληνας.

Όλα αυτά μαζί, με συνολική Στρατηγική. Τίποτα λιγότερο. Όπως ο Λυκούργος, ο Σόλων, ο Κλεισθένης, ο Θεμιστοκλής. Και μη σφάλλετε και σας φοβίζουν: όσο πιο βαθιά είναι η τομή που κάνουμε, όσο πιο απόλυτη η ασυνέχεια που θα δημιουργήσουμε, όσο πιο αποφασιστικά κάνουμε όλα

τα παραπάνω χωρίς ενδοιασμούς αλλά με σοφία, τόσο πιο γρήγορα θα κερδίσουμε σε αξιοπιστία μεταξύ των ισχυρών παικτών του Παγκόσμιου Συστήματος. Αυτοί θέλουν καθαρές λύσεις.

Και κάνουμε το δικό μας, και είμαστε στην καλύτερη παρέα με τους νικητές και ανερχόμενους της ιστορίας.

Αυτό είναι το πεπρωμένο της Ελλάδας.

Και από την άλλη μεριά το Καθεστώς και οι σαλτιμπάγκοι του. Οι προδότες της τρισυπόστατης Ελλάδας, οι αλλοτριωμένοι αλλοτριωτές του Ελληνικού Πολιτισμού, του χώρου μας και της Λαϊκής ψυχής.

Τὸ δ' εὖ νικάτω.

Απόστολος Πιερρής

Δωρικές και Ολυμπιακές Μελέτες

Η Μορφολογία

του Δωρικού και του Ιωνικού Ρυθμού

στην Πρώιμη Αρχαϊκή Γλυπτική

II

25 Φεβρουαρίου 2015

Παράλληλα, και λίγο αργότερα από τη γραμμή της Δωρικής πλαστικής που αρχίζει με τους Σκύλλι και Δίποινο, εκτυλίσσεται η διαμόρφωση του Ιωνικού Ρυθμού από τη Χιώτικη αρχή για την οποία μας ομιλούν οι πηγές, με τη διαδοχή Μέλα-Μικκιάδη-Αρχερμο-Βούπαλο και Αθήνιδα.

Με βάση τα αρχαιολογικά ευρήματα αναπαραστήσαμε την εξέλιξη του Δωρικού ρυθμού από την ανάδυση της Μορφής στους ορειχάλκινους «Απόλλωνες» της μικροτεχνίας στην Ολυμπία, στον Κούρο της Φιγάλειας (2ο τέταρτο του 7ου αιώνα, Ολυμπία) και από εκεί στον Κλέοβι και Βίωνα (τέλος του 7ου αιώνα, Δελφοί). Σε επόμενη μελέτη θα δείξω την γένεση του Αττικού Ρυθμού από την Σπαρτιατική Δωρική Γλυπτική. Άλλη διακλάδωση της τελευταίας από αυτή που οδηγεί στον Κλέοβι και Βίωνα, μας παρουσιάζει ο Κούρος No. 3645 του Αρχαιολογικού Μουσείου στην Αθήνα από το Σούνιο [Richter, *Kouroi*, No. 3 = Figs. 40-41; Bushor, *Fruegriechische Juenglinge*, Abb. 54-55; Homann-Wedeking, *Anfaenge*, Abb. 38-39]. Ο Κούρος αυτός γεφυρώνει τον Σπαρτιατικό Κούρο της Φιγάλειας προς τους Κούρους του Σουνίου και τις απαρχές της Αττικής μνημειακής γλυπτικής, ως τρίτον τι έτερον και του πελοποννησιακού Δωρικού και του Αιγαιοπελαγίτικου Ιωνικού Ρυθμού.

Ομόλογοι και προγενέστεροι στον Κούρο της Φιγάλειας από την πλευρά του Ιωνικού Ρυθμού είναι μια ομάδα από θραύσματα Κούρων στη Δήλο περιλαμβανομένου και του Κολοσσού των Ναξίων, και δυο Κούροι της Σαντορίνης.

[G. Richter, *Kouroi*, No. 15 = Figs. 87-90; No. 16; No. 17 = Figs. 94-95 από τη Δήλο, και No. 18 = A-D Figs. 97-102. Για τον Κολοσσό των Ναξίων στη Δήλο, v. E. Buscher, *Frühgriechische Jünglinge*, Abb. 29-31. Cf. E. Homann-Wedeking, *Die Anfänge der griechischen Grossplastik*, Abb. 30-32. Και για τους Κούρους της Σαντορίνης *ibid.* Abb. 24 και 25].

Στη Δήλο βρίσκουμε τη σωζόμενη απαρχή της Ιωνικής Μνημειακής Γλυπτικής, στον κορμό Richter, *op.cit.*, Figs. 20-21 και στο άνω μέρος του σώματος *ibid.* Figs. 22-24 (cf. Homann-Wedeking, *op.cit.*, Abb. 21. Τοποθετούνται περί το 675 π.Χ. Αμέσως μετά έρχεται η ομάδα που προανέφερα. Τα μορφολογικά χαρακτηριστικά είναι κοινά και παρατηρούνται και σε ένα έξοχο δείγμα της γραμμής αυτής εξέλιξης, ένα χαρακτηριστικό αριστούργημα του Ιωνικού Ρυθμού στη Γλυπτική, αν και υστερότερο χρονολογικά από τους Δωρικούς Κλέοβι και Βίτωνα του Αργείου [Πολυ]μήδη με τους οποίους υφολογικά αντιπαρατίθεται. Ο Κούρος της Μήλου (Αθήνα) είναι προχωρημένος στην γραμμή εξέλιξης στην οποία ανήκει, τοποθετείται μετά τα μέσα του 6ου π.Χ. αιώνα.

[Richter, *op.cit.*, No. 86 = Figs. 273-279; Homann-Wedeking, *op.cit.*, Abb. 49, περί τα 2,15 m ύψος, από μάρμαρο της Νάξου].

Επι-φαίνεται σε αυτόν τον κολοσσικό Κούρο ο Ιωνικός Απόλλων. Ότι παριστά τον θεό προκύπτει και από το ότι η φυσιογνωμία του αγάλματος είναι κοινή σε έναν σημαντικό αριθμό κούρων.

Ο Κούρος Απόλλων είναι λυγερόκορμος με ένα γυμνασμένο μα ελαστικό σώμα. Η αξονικότητα προς τα άνω που χαρακτηρίζει την Αττική γλυπτική του πρώτου μισού του 5ου αιώνα έχει την πρώτη της υποδήλωση και ενέργεια εδώ. Το ορθογώνιο μεταξύ μασχαλών και εξωτερικής διόγκωσης των μυωδών μηρών, όπως αυτό αποτυπώνεται στον Δωρικό ρυθμό, δεν υπάρχει στον Κούρο από τη Μήλο. Ο Κούρος ανθίζει από βλαστό σαν φυτικό μόρφωμα, όπως και ο Ιωνικός κίων. Αυτό δίνει την

εντύπωση ότι οι ώμοι είναι ιδιαίτερα πλατείς και μπορεί να φανεί ότι αντιτίθεται στην εγγραφή που έκανα του Κούρου στη σειρά των προμνημονευθέντων αγαλμάτων, όπου απαντούν στενοί σχετικά ώμοι. Αλλά και εδώ συγκρινόμενη προς το ύψος η διάταση των ώμων είναι μάλλον περιορισμένη. Δεν φαίνεται το «τετράγωνο» των Δωρικών Κούρων, η σφιχτή τεκτονική του υπεργυμνασμένου σώματος όσον αφορά στην εντύπωση της σχέσης πλάτους προς ύψος κορμού και συνόλου σώματος.

Ο Ιωνικός ρυθμός τείνει προς την ανάταση σε Γλυπτική και Αρχιτεκτονική, ο Δωρικός δείχνει δύναμη, ο πρώτος ορίζεται από κομψότητα, ο δεύτερος από τέλεια αρμονία, και πάλι ο ένας λατρεύει την ελαστικότητα του κίονα και σώματος, ο άλλος τη σφριγηλότητα της ευ-μορφίας λίθου και μυϊκής μάζας. Αυτά τα μορφολογικά χαρακτηριστικά έμειναν μέχρι τέλος της εξέλιξης στο Υψηλό Κλασσικό, αρχίζοντας με την ίδια την εμφάνιση της μνημειακής γλυπτικής και αρχιτεκτονικής από πέτρα στο πρώτο μισό του 7ου π.Χ. αιώνα.

Το περίγραμμα συνέχει και υποστασιοποιεί ως πέρας τον Κούρο. Μια ρέουσα γραμμή, χωρίς την παραμικρή γωνιώση, μια εύγλωττη συνεχής σε πρώτο και δεύτερο βαθμό γραμμή χαριτωμένη και δυνατή ταυτόχρονα ξεκινάει από τις μασχάλες και κατεβαίνει σαν ένα διπλό S μέχρι άκρων ποδών. Το ίδιο από την κορυφή της κεφαλής σύρεται ένα έντονο S μέχρι άκρων ώμων. Και μάλιστα το αποφασιστικό S της κεφαλής είναι στην αριστερή (όπως το βλέπουμε) μεριά του Κούρου, και το γλυκύτερο διπλό S του κορμού και των κάτω άκρων είναι στην δεξιά, ενώ αντιστρόφως το κατοπτρικό δυνατό S στην κεφαλή είναι δεξιά και το μαλακό κατοπτρικό S του σώματος αριστερά.

Οι μύες δεν τονίζονται και δεν οργανώνονται σε χωριστούς όγκους κατά μέλη όπως στον Δωρικό Ρυθμό. Το όλο δεν είναι η αρμονία των

μερών, αλλά η ολότητα είναι η πρώτη αρχή. Τα μέλη διαδέχονται το ένα το άλλο κατά τάξη με αδιάκριτες ή πολύ μαλακές μεταβάσεις. Η τεκτονική του σώματος στην διάρθρωση των μελών είναι λεία. Δεν είναι ότι ο Κούρος δεν έχει ένα καλογυμνασμένο σώμα κατά τα πρότυπα της αρχαίας βιοθεωρίας. Αυτό φαίνεται από τη ρωμαλέα διαμόρφωση των κνημών (ιδίως από μπροστά) και από τις πολλαπλές γραμμώσεις των κοιλιακών, που όμως μόλις που υποδεικνύονται γλυπτικά. Οι γλουτοί και οι μηροί είναι λιγότερο αναπτυγμένοι από το άλλο μέρος, σε σχέση με τους στιβαρούς εσφαιρωμένους γλουτούς και τους διογκωμένους μύες των μηρών στη Δωρική τεκτονική του σώματος.

Το πρόσωπο είναι ανυπέροβλητα χαρίεν, αναβλύζει την χάρι του πρωθήβη θεού. Η έκφραση είναι όλο φως, ενώ κάτι το παρθένιο επιφαίνεται στην όψη του Κουριδίου Απόλλωνα. Ταυτόχρονα μια ιδιαίτερη σοφία αναβλύζει από την ακμή της νεότητας, ένα ελαφρά υπεροπτικό, ελαφρά ειρωνικό χαμόγελο λάμπει στο πρόσωπό του. Ξέρει τα πάντα, ξέρει τί σκεφτόμαστε στα μύχια της ύπαρξής μας, ξέρει τους νόμους της κοσμικής τάξης – και παίζει με όλα. Η χαριτοβρυσία είναι η έκφρασή του γιατί ξέρει το νόημα της ύπαρξης και γνωρίζει ότι αυτός είναι στην εστία του: ξέρει το Κάλλος του για το οποίο υπάρχει όλος ο Κόσμος, για τον οποίο διαμελίζεται το Απόλυτο στο Φαίνεσθαι και η Αιωνιότητα διασπάται στον Χρόνο.

Ο Απόλλων της Μήλου είναι ο Άναξ των Δελφών, ο Κοσμικός Βασιλεύς, κατά την Ιωνική εκδοχή, Ηρακλείτεια και γλυπτική:

παῖς παίζων πεσσεύων· παιδὸς ἢ βασιλῆ.

Το παιχνίδι του Απόλλωνα είναι το δράμα της ανθρώπινης ύπαρξης.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου είναι λεπτά, η συνολική όψη έχει σχεδόν οβαλοποιηθεί με μόνο το πηγούνι να κρατάει κάτι λίγο από τις

ισχυρές γωνίες του Δωρικού ύφους, το στόμα είναι μικρό και αποφασιστικό, κάμπτεται δε σε μια απλή καμπύλη που επαναλαμβάνει την καμπύλη των κάτω παρειών και γνάθου. Μα και τα ρουθούνια σχηματίζουν τρίτη παράλληλη προς τις άλλες καμπύλη, προς το στόμα και το κάτω περίγραμμα του προσώπου. Αλλά ακριβώς από πάνω διαγράφεται μια ανάστροφη εξαιρετική συνεχής και ομαλή αλλά δυνατή και γλυκειά καμπύλη από το άκρο της μύτης, στο εσωτερικό τέλος της κόγχης των οφθαλμών, και μετά τελειώνοντας με μια θαυμαστή υπεραίρουσα οφρύ μέχρι το άκρο του προσώπου.

Τα αυτιά έχουν αποδοθεί με φορμαλιστική ακρίβεια πραγματικότητας, και η κόμμωση πέφτει με υπέροχη χαρίεσσα κομψότητα πίσω από τα αυτιά χαμηλά στους ώμους, ενώ στο μέτωπο σχηματίζονται περίτεχνους συνεχείς ελικοειδείς στροβιλωτούς βοστρύχους.

Αξιοπαρατήρητη είναι η πλάγια κατατομή του προσώπου: αντί τηςγωνιώδους κλάσεως εις αμβλεία γωνία με κορυφή στην άκρη της μύτης, η γραμμή από κορυφής μετώπου μέχρι άκρης πηγουνιού είναι σχεδόν ευθεία πλην του μέτριου εξάρματος της ρινός, κάτι που προοιμιάζει την εγκατάλειψη της «γωνίας όψεως» από την κύρια γραμμή της Γλυπτικής του Υψηλού Κλασσικού (V. Charles Walston (Waldstein), *Alcamenes and the Establishment of the Classical Type in Greek Art*, 1926, Ch. V, The Facial Angle, pp. 42-59). Αυτό αποτελεί καθ' εαυτό μια ισχυρή ένδειξη της Δωρικής προέλευσης του Ιωνικού Ρυθμού. Η κάθετη σχεδόν γραμμή του εμπρόσθιου πέρατος του προσώπου στην πλάγια όψη συνδέεται κατά τους κλασσικούς χρόνους αλλά η τάση έχει προϋδασθεί ενωρίς με την Αργεία, γενικώτερα Πελοποννησιακή Δωρική Γλυπτική. Και επίσης η πλάγια κατατομή του προσώπου είναι παραλληλόγραμμη με ικανό πλάτος, χαρακτηριστικό επίσης της Δωρικής πλαστικής, στον εν λόγω Κούρο όμως αυτό συμβαίνει μόνο κατά την εμπρόσθια και οπίσθια

πλευρά, ενώ η οξεία άνοδος της γνάθου προς τα αυτιά απομακρύνει από την Πελοποννησιακή κλασσική κατατομή προσδίνοντας στυλιζαρισμένη κομψότητα στην μορφή, με το μετρίως προεξέχον πηγούνι να παρέχει ερόεσσα ισχυρογνωμοσύνη.

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Αυτήν την Πέμπτη, 26 φεβρουαρίου, στις 8.30 το βράδυ, θα συνεχίσουμε με δύο θέματα.

Πρώτα, κατά νοήμονα ανάγκη θα ασχοληθούμε με τα προβλήματα του έγχρονου Ελληνισμού όπως αποτυπώνονται στη παντελή κατάρρευση του ΝεοΕλληνικού Κράτους.

Και τυπικά πλέον το καθεστωτικό Κράτος έπαψε να υπάρχει ως ανεξάρτητη και κυρίαρχη οντότητα. Στις εξωτερικές σχέσεις είναι Προτεκτοράτο, στις δε εσωτερικές οι πυλώνες ενός δημοκρατικού και δίκαιου κράτους κείνται ερείπια. Το Κράτος διαλύθηκε από το ίδιο το Καθεστώς της μικρής Ολιγαρχίας που παρασίτευσε επάνω στην χώρα και στον λαό και έγινε καρκίνος διαφθοράς και αναξιοκρατίας. Η φαυλοκρατία μας εμπόδισε να καταλάβουμε σαν πολιτιστική ταυτότητα, σαν χώρα και σαν Λαός την θέση που δικαιούμαστε και μας αξίζει όχι κατά χάριν και πολύ περισσότερο όχι κατ' επαιτεία, αλλά επειδή έχουμε μέσα μας το πνεύμα της αριστείας που το Καθεστώς επιχείρησε με κάθε τρόπο να εξαφανίσει, με άθλια παιδεία, με υποτακτική δικαιοσύνη, με Θρησκεία των παρελάσεων, με εξευτελιστική του πολίτη Δημόσια Διοίκηση, με άγρια στενή οικονομική ολιγαρχία, και με πελατειακή ταπείνωση.

Και από τα πάθη του Ελληνισμού, στην αιώνια δόξα του.

Θα συνεχίσουμε επίσης το ξεδίπλωμα της Ελληνικής Ιστορίας ως Ιστορίας Πολιτισμού, και αυτό ταυτόχρονα για το γνώθι σαυτόν μας αλλά και για να έχουμε μέτρο και κριτήρια στην γενική θεωρία της Ιστορίας που θα αναπτύξουμε αργότερα στην φετινή μας περίοδο

Η θεματική ορίζεται από τους δύο τίτλους του προηγούμενου και του ερχόμενου σεμιναρίου που έχουν ως εξής:

1/ *Οι Προσλύμπιες Απαρχές:*

*Κυκλαδικός, Μινωικός, Αχαιικός, Πολιτισμός
(c. 3000 – 1100 π.Χ.)*

2/ *Ο Δωρικός Συναγερμός*

Ή

*Η Νηφάλια Έκσταση του Απολλώνιου Πνεύματος
(1100 π.Χ.)*

Τα Σεμινάρια γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου
Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

